

Les granotes

Amb el nom de granota designem diverses espècies d'amfibis del gènere Rana. D'aquest nom llatí prove la nostra paraula, formada amb el sufix ota i amb la presència d'una g inicial sobre la qual els especialistes donen diverses explicacions, entre elles la que es relaciona amb el cant característic d'aquests animals. No falta qui d'una - granota en digui una «rana», no a causa de la influència del llatí, precisament, sinó del castellà, especialment a través dels manuals d'història natural i de les col·leccions de cromos.

però no és pas de zoologia que volem parlar sinó d'indumentària. Perquè la paraula granota designa també, segons el Fabra, un «vestit d'una sola peça, amb mànigues i cuirxots com els que se solen posar per a treballar els mecànics». És també, en aquest sentit, una paraula ben viva, que no hem après al diccionari sinó que hem adquirit de la llengua parlada. Actualment, però, ens dol de constatar que un nodrit sector del nostre cens tendeix a prescindir-ne i s'estima més o s'hi resigna de dir-ne un «mono». Aquesta forma no té cap tradició entre nosaltres i seria ben desitjable que aquesta tendència pogués ésser frenada, que ningú no s'hi resignés com si es tractés d'un mal irreparable.

No són únicament els mecànics els qui es posen usualment una granota. A part d'altres treballadors manuals en solen dur també els espeleòlegs, els qui es dediquen a l'exploració de cavitats subterrànies. Lamentablement, posats a descendir -al fons dels avencs- han descendit també, gairebé unànimement, a dir-ne un «mono». Justament ells que tenen la pruja d'usar, en la recensió de llurs activitats, una terminologia científica exacta i precisa, en aquest punt del llenguatge comú tenen aquesta falla tan elemental. Esperem que sabran rectificar i que amb la mateixa naturalitat amb què ens parlen de l'exocarst, de l'endocarst i de les diàclasis, ens parlaran també de les granotes que utilitzen en llurs agosarades exploracions.

ALBERT JANE